

tilbage, nemlig at foretage Ekspropriation af Eneretsbevillingen. En saadan Ekspropriation kunde naturligvis være foretaget, Rigsdagen vilde vel ogsaa nok være gaaet med dertil, men det er meget problematisk, hvad i saa Fald Værdien af Privilegiet vilde være blevet sat til. Derfor har jeg ment, det kunde være rimeligt og rigtigt at træffe Aftaler om det Beløb, jeg ansaa for Minimum af, hvad Sælgeren vilde kræve, altsaa de 225 000 Kr., idet de 45 000 Kr., som Kommunen bidrager, ifølge min Betragtning ikke er nogen Betaling for de reelle Værdier, men simpelthen et Beløb, som medgaar til Afløsning af Privilegiet, saaledes at man skal være glad, om Staten faar reelle Værdier for de 180 000 Kr. I denne Forbindelse omtalte det ærede Medlem fra Esbjerg, at det var et uheldigt Princip, man her er ved at komme ind paa, saaledes at forlange Kommunitilskud til Statsforetagender. Det er ikke noget Princip, som man ved denne Lejlighed er kommet ind paa, det er et Princip, som altid er blevet fulgt i større eller mindre Udstrækning. Jeg vil ikke undlade at tilføje, at det er et Princip, som jeg i særlig Grad maa bekende mig som Tilhænger af, thi det er den eneste Maade, hvorpaa det er muligt i nogen Grad at begrænse Fordringerne til Staten, at man, naar saadanne Fordringer stilles, kræver dem underbygget med lokale Tilskud som Bevis for Foranstaltningens Nødvendighed.

Saa vel det ærede Medlem fra Guldager (Slebsager) som det ærede Medlem fra Esbjerg omtalte Personalets Forhold. Gennem deres Bemærkninger gik som den røde Traad Ønsket om, at Personalet skulde komme ind under gode Ansættelsesforhold, og i saa Henseende er jeg fuldkommen enig med de ærede Medlemmer, men der kan ikke ret vel stilles Forslag eller tages Bestemmelse om dette Forhold, før Statens Overtagelse af Færgerierne er blevet en Kendsgerning. Jeg vil blot henstille til de ærede Medlemmers Overvejelse, hvor slemt de paagældende vil blive skuffet, hvis man allerede her paa dette Tidspunkt havde stillet dem Ansættelsesvilkaar i Udsigt, der saa bortfaldt, hvis Rigsdagen ikke vilde vedtage Lovforslaget. Men jeg er altsaa enig med de ærede Medlemmer i, at der skal ydes Personalet rimelige og gode Lønningsforhold, og selv om det i Bemærkningerne er sagt, at Overtagelse af Færgeriet her skal ske paa lignende Maade som ved Limfjordsfærgeriernes Overtagelse, maa der naturligvis for Personalets Vedkommende

foretages den Tillempling, som de lokale Forhold gør nødvendig. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det vil være rigtigt at foretage egentlig fast Ansættelse af hele Færgeripersonalet. Man har visse gennemgaaende Regler for, i hvilken Alder Staten bør knytte Folk til sig med fast Ansættelse og Pensionsret, men i øvrigt skal det være mig magtpaaliggende at gøre Forholdene saa tilfredsstillende for Personalet som muligt. Paa et enkelt Punkt vil det heller ikke være mig muligt at imødekomme det ærede Medlem fra Esbjerg, nemlig med Hensyn til, hvad han udtalte om Vilkaar, som skulde have tilbagevirkende Kraft fra 1. April, eftersom Færgeriet tidligst kan siges at være i Statens Haand fra 1. September dette Aar, fra hvilket Tidspunkt Færgeriejerne, som bekendt, har tilbudt at drive det for Statens Regning indtil videre.

Det ærede 8de Medlem for Odense Amt (Kilde) ønskede Sagen henvist til et Udvalg for at faa forskellige Oplysninger om, hvorvidt det kunde antages at være en god Forretning for Staten. Der staar ikke noget i Bemærkningerne om, at det vil være en god Forretning for Staten, og det tror jeg for Resten heller ikke, det vil være. Naturligvis, naar man tager Konsekvensen af, at det skal være en Monopolforretning, kan man jo bringe det til at betale sig, idet man kan forlange saa høje Takster, at det altid vil give et Overskud. Det er mit Haab, at det kan gaa saa nogenlunde med denne Forretning, idet jeg ikke har ment, det var paakrævet at gøre den til en Guldgrube for Statens Vedkommende. Hvis Staten nogenlunde kan faa sine Penge forrentet, og hvis der efterhaanden kan anskaffes nyt Materiel til Færgefarten, vil jeg anse det for at være tilfredsstillende. Det ærede Medlem sagde, at man nok vilde opretholde Privilegiet, men at det alligevel ikke skulde være et egentligt Privilegium, idet man havde paatænkt til visse Aarstider at tillade nogen privat Fart; paa det Punkt maa det ærede Medlem imidlertid gøre sig skyldig i en Misforstaaelse, thi det staar der ikke noget om i Lovforslagets Motiver, og jeg kan ikke heller tænke mig, at jeg har udtalt noget saadant. Tværtimod er det nødvendigt at opretholde Færgefarten som Monopol, for at privat Virksomhed ikke til visse Aarstider skulde kunne konkurrere med Staten. En helt anden Sag er, at jeg ikke mener, at det kan være nødvendigt at stille saa strenge Fordringer i enkelte Tilfælde, som de hittidige Ejere har gjort.